

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se svobodno skrivajo. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravništvo, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Pariz 27. novembra. Po noči je bilo v različnih četrtih mesta Pariza nabito več malih plakatov z razžaljenji in z žuganji proti vladi. Včeraj je bilo okolo 100 oseb zarad pijanosti in upornih klicev v zapor dejanih.

Belgrad 25. nov. Vsa belgradska milica je dobila ukaz 29. novembra za marš pripravljena biti. Na dan sv. Andreja bode Srbija proglasila se kot neodvisna država.

Dubrovnik 25. nov. Turki so iz Epira in iz Janine vzeli osem bataljonov in jih poslali proti Baru na Črnogorce.

Vojska.

Kedaj Plevna pade? To je vedno še največje vprašanje vsem novinarjem. Dolgo se ne more več držati. Iz Bukarešta se javlja, da so Rusi že naročili od tam živeža za stradane Turke, ki se bodo udali.

Vzetje Edropolja smo že včeraj po telegrafu poročali. Denes dopolnjujemo, da so to delo zvršile kolone princa Aleksandra Oldenburgskega in polkovnika Lukovickega, pod poveljništvom generala Dandeville-a. Ruski dragonci so bežeče Turke podili. Ruski vojaki so morali čez gorati kraj velike težave premagati, a so se nad vso hvalo vzvišeno dobro držali, pravi oficijalno poročilo.

Rumuni so v Rahovi, katero so s šturmom vzeli, priplenili mnogo provijanta in streliva.

O Erzerumu piše dopisnik v „Daily News“: Erzerum je slabo pripravljen prena-

šati oblegovanje, žitnice so prazne, streliva je malo, in turški vojaki so izgubili pogum. — Tudi iz Karsa se je pred padcem javljalo, da so bili turški vojaki ves pogum izgubili.

O padcu Karsa.

Čudesno novico je doneslo svetu telegrafsko poročilo o prvih dneh pretečenega tedna iz azijskega bojišča o padu turške trdnjave Karsa. Človek, kateri bi le nekoliko zdravega pojma imel o vojevanji in ob obleganji izvrstno oboroženih trdnjav, po nikakoršnih pogojih ne bi smel verjeti poročilu, ko bi ne bilo oficijalno došlo iz ruske stolice. Trdnjava, imajoča nad 12 tisoč mož posadke, 364 kanonov (razpostavljenih po vseh nevarnih fortih v najboljšem stanju), 36 tisoč topovskih patronov, 2 tisoč konj, nad 2 tisoč centov druge vojne priprave in preobilo živeža, sezidana mej kotlastimi soteskami v strahotnem gorovju 5858'16 čevljev (1848 metrov) nad morsko višino s čudnimi naravnimi trdnjavami obdana, popolno obkoljena, se je po prvem naskoku sovražnikovem podala, ki je bil le malo močnejši od trdnjavske posadke! Tak dogodek skrivnostno doni po ušesih, tesnostjo napolnjuje nam prsi, kot prečudno pravljico bi ga si zapomnili. Zgodovina enacega dogodka skoraj nam ne pove; vsaj trdnjava Kars sama nam dokazuje, da kaj tacega tudi pred 22 leti (27. novembra t. l.) nij bilo mogoče, mislim, da z novim orožjem sedaj še menj. Pravega uzroka o padu Karsa naj si ugibljemo; ali je to turška ali ruska zasluga? O tem dogodku nam razjasni nekoliko turško breztaktično višje vojno poveljništvo, drugo de-

moraliziranje turške posadke (vsled strašnih pobitij ponosnih Muktarjevih vojnih krdel,) rusko bistroumno vojevanje in staroveška hrabrost ruskih sinov. Tedaj nov dokaz o nemogočnosti kot realistično vpodobljenej mogočnosti. Naj nam je misliti, da bi bili Rusi v Karsu; turški napad bi se ne bil zgodil, da bi se le višji poveljnik z zdravo pametjo ne spričkal. Naj se sodi o tem resničnem dogodku v vojnej zgodovini enostransko ali po razumskih pogojih, priznati se mora, da rusko Slovanstvo v sebi neusahljivih nepremagljivih močij krije, po katerih se človeštvo le osrečevalne kreposti učiti more. Zaupno in ponosom se sme Slovan navduševati za take brate, vsaj mu dovolj dokazujejo z deli o svojem visocem poklicu mej prihodnjim človeštvom. — Britanski kupcev pa se nikakor ne bojimo, vsaj so se že dovolj pred človeštvom ob vseh časih osramotili, in o sedanjem si se svojim nasprotnim početjem prokletstvo človeštva prouzročujo: čisto naravnim zakonom se ne bodo upirali.

Generalmajor Mihael Pavlovič Grabe.

Mej junaci, ki so padli in junaške smrti umrli pri slavnem šturmu na Kars, je tudi generalmajor Grabe. On je bil eden najinteligentnejših oficirjev. Rodovina njegova je iz Estlanda. Leta 1853 je stopil kot lejtant v aktivno službo. Leta 1859 se je odlikoval v Kavkazu v boji proti pogorskim rodovom. On je bil pri vseh ekspedicijah, ki jih je Rusija naredila leta 1854, 1856, 1858, 1859, 1860, 1862 in 1863 proti vstalim rodovom v Kavkazu. Ruska armada je z njim večšega vojaka izgubila.

Listok.

Sladek spomin.

(Slika iz mestnega življenja. Spisal Josip M... é)
(Konec.)

Drugo jutro sem jo res poljubljaj, — in ona mene, in še nobenkrat nijsem s takim navdušenjem in prepričanjem govoril onih besedij, kakor mi jih je velel g. Barabek, — kajti gospica Amalija mi je kaj ljubeznjivo odvrnila moje ljubimkanje — ne se sunljeji pod rebra.

Ko je bilo zadosteno terjatvam najinijh ljubečih src, in me je Amalija podučila o svojem sklepu in namenu, stopil sem z Amalijo naravnost v stan g. Barabeka. Sedel je ravno v svojem naslonjači — in prebiral je novine. Bil je zelo osupnen, ko je zagledal, s kakšnim spremstvom sem prišel. Njega nijsem pustil k besedi in pričel sem takoj tako-le: Dovolite, dragi gospod, da po vašem ukazu, denes, ko sem spolnil svojo obljubo, stopim pred vas z devojko, katera mi je prva prišla potom,

ter vas prosim z njenim dovoljenjem za njeno roko, — ker, kakor se boste še spominjali, ste mi dali besedo, da vi prevzamete odgovornost za vsako posledico, kar je za vas tem ložje, ker mi je slučaj pripeljal vašo hčerko v roke! — G. Barabek se je izgovarjal in ugovarjal, a jaz se nijsem dal vgnati, — in ko je jela še Amalija mi sekundirati, ter mu zatrjevati, da družega ne mara, posebno pa onega majorja ne, — videl je, da se ne da nič opraviti, gineno je poljubil svojo hčer in potem mene, in dejal je: Blagoslovljam vaju moja otroka, bodita srečna! Najina radost bila je neizmerna, — Amalija je sedaj očeta, sedaj mene poljubljala, in ko sem jaz gospoda Barabeka opomnil, da morda tacega izida nij pričakoval, dejal mi je: Mora uže tako biti, meni je dovolj, da vidim svojo jedino hčer srečno, — in pomolil mi je list v roke, rekoč: berite!

Vzel sem list v roke in čital:

Tiralica!

David Jenkeles, po narodnosti žid, 30 let star, velike, čvrste postave, kodrastih las, črnih

očij, s polno rujavo brado, je denes iz tukajšnjega zapora ušel, in je zelo sumljiv doprinešene tatvine. — Ako se zasači, se ima semkaj priritati!

Od mestne policije 14. januarja 1866.

To je krasno, dejal sem proti g. Barabeku, prečitavši te vrstice, glejte, kako zelo skrbe ti gospodje za malenkost g. Davida Jenkelesa, katerega predstaviti imam čast v svojej osobi, in najbolje bi menda bilo, da si ne bodo belili las, ako ga jim izročim sam nazaj.

Pri tem, kar mi je Amalija od vas povedala včeraj, dozdevalo se mi je, ko sem te vrstice bral, da ste vi identični s tem Jenkelesom. — Sicer pa pustite tega Jenkelesa, naj uživa sveži zrak, posebno ker vem, da zaradi tatvine, katera se mu podklada, ima popolnem mirno vest.

Smijali smo se na vse grlo šali, — in Amalija je vrlo hvalila mojo umetnost, na kar jaz nijsem bil malo ponosen.

Od tega časa so mi tekale najveselejše ure. Kadar sem imel le urico časa, skušal sem

Evropa nij poznala Rusije.

Iz Gorenjskega 22. nov. [Izv. dop.]

Vendar se bode jelo enkrat daniti! Dosti dolgo je stal kitajski zid mej Rusijo in drugo Evropo, in tema nevednosti je pokrivala oba dela. Govorilo in pisalo se je mnogo o Egiptu, Turčiji, Ameriki in Avstraliji, le o velikanskej Rusiji se nij pravega vedelo ničesar. Zapadna literatura je govorila do zdaj o njej, skoro brez izjeme, kakor o čudnej pošasti, in tej nevednosti je verjelo lahkoverno ljudstvo, dobro vemo iz kakih uzrokov. Tudi oni Evropejci, ki so potovali v Rusijo, ter se vračali s prijetnimi vtisi, so klatili Evropi o njej le romantične pripovedke, ker so neveščji ruskega jezika, kakor bi bili prišli v Kitaj ali Perzijo, opazovali življenje in njegove posameznosti samo od vnanje strani, samo po vrhu, nikdar jim pa nij bilo mogoče proriti v globino življenja in njegovo bivstvo. Vesti o Rusih po časnikih, posebno nemških, so bile dozdej tako neverne in zavite, da se je nehoté moral nasmijati Rus, če je dobil kaj tacega v roke. Krivi so bili temu posebno dopisniki, ki večidel še ruskih imen nijso znali prav pisati, še manj so pa zadeli značaj ruskega naroda. Poljakom, ki so tudi pisarili o Rusih, so bile zadeve bolje znane, a vsled smrtnega sovražstva do „Moskalov“ nijso hoteli povedati resnice, ker so na vsak način skušali izključiti Rusijo izmeje evropske civilizacije, koje mesto si je bila pa uže privojevala.

Bi se pa mar temu čudil, da so zastopali časniki glede Rusije tako nasprotno stališče, kdor jih pozna? Kdor ne ve, da evropsko časnikarstvo ne stoji skoro nič na lastnih nogah? Interesi držav in Evrope so mu le sredstvo, koje vodijo potem posamne vlade, stranke in kompanije, kakor vodo na svoj mlin. Naravno se pod tem pogojem v Rusiji nij pisalo to, kar je pravo, temuč to, kar je bilo treba.

Če pa hoče zapad spoznati pravico in temeljito seznaniti se z Rusijo in njenimi razmerami, je treba, da se uči ruskega jezika, ter potem gre pit k izviru, kjer voda še nij skaljena. Hvala Bogu, da se uže dela velikansk korak, in ruski jezik zauzema mej prvimi jeziki sveta častno mesto, kakor za služi.

da sem ga preživel v družbi g. Barabeka in njegove hčerke. Zraven sem se pa tudi pridno in marljivo pripravljaj za zadnje izpite, katere sem imel to leto dovršiti, — in po katerih bi, prišedši v definitivno službo, takoj imela biti moja poroka z Amalijo.

„A osoda se mi je trdovratno stavila v pot, kajti . . .

„Je bil pa zopet oni major,“ sežem mu jaz v besedo.

„Ne, ta je bil tedaj popolnem nedolžen, — ker je bil nagloma poklican v svojo Prusijo domov, kajti bilo je nesrečno leto 1866, vojske Avstrije s Prusijo. Pripravljanje za vojno bilo je vibarno v vseh delih naše monarhije, — in tudi jaz, kot rezervni lejttenant, bil sem pozvan, da posvetim svoje moči za čast in slavo domovine. Trenotek ločitve bil je strašen za me, — toliko bolj pa še za Amalijo, ki je neprestano jokala in solze točila, — torej ga denes ne bodem opisoval. V kratkem sem se poslovil z g. Barabekom, poljubil še jedenkrat Amalijo, — in popeljal sem se na severno bojišče. Bil sem skoro v

Uredništva raznih, posebno nemških časnikov, najbolj prav storé, da vzamejo v roko rusko slovnico, da čitajo tudi ruske liste in potem naj brez strasti izrekajo svojo sodbo! Le ta pot vede do istine, ne pa nevedna zagriženost, sklenena z obupnim strahom pred rastočim Slovanstvom.

Vendar naj se iz zdravstvenih ozirov dovoli tu neka izjema. Ko smo mi v prvih latinskih šolah klopi skobljali, nam nij bilo pripuščeno obiskovati tudi italijanščine, da bi je z latinskim ne zmešali in slednjič nobenega jezika ne znali. Ravno tako naj se oprostite od zgornjega nasveta „Tagblattovi“ uredniki in nekateri — drugi višji gospodje tu pri nas, ker ti revčki se kljubu znojnej muki še slovenščine ne morejo naučiti. Torej potrpljenje imejmo z njimi, morebiti čas razkadi tudi to meglo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 27. novembra.

Delegacije so na 5. decembra sklicane na Dunaj.

V **ogerškem** zboru je zopet enkrat Helfy o orientalnem politiki interpeliral: ali ne misli vlada, da je čas iz nedelavnosti stopiti proti ruskej raztegljivosti, ali pa vsaj, bode li vlada posredovala za mir. Odgovor Tiszin bode tak, kakor je bil dosedaj vselej: nekaj fraz.

Vnanje države.

Rumunski knez je v ogovoru na svoje vojake rekel 24. t. m. Neodvisnost Rumunije je bila zapečatená s potoci krvi in se bode tudi s krvjo potrdila. Vojaki so mu s hurá-klici odgovarjali.

Angleški vladni listi se trudijo Avstriji dokazati, kako „škodljiva“ je njena orientalna politika, t. j. Angleži bi radi, da bi jim mi kostanj iz žrjavice vlekli, ker ga nihče drugi v Evropi neče.

Rim se imenuje po časnikih kot ono mesto, katero je Rusiji za prihodnje sklepanje mirú najljubše.

Kaj bode novo **francosko** ministerstvo Rochebuet, ki je komaj v zbornico stopivši uže nezaupnico dobilo, zdaj storilo, to se ne ve. Pravijo, da bode v zbornico hodilo še nadalje, a nič udeležilo se debate. Maršal Mac-Mahon je ljut na zbornico. Republikanci žugajo, da temu ministerstvu ne bodo budgeta dovolili. Kadar pride torej budget na vrsto, bode se francoska Mac-Mahonova kriza tako ali tako odločila.

vseh glavnih bitkah, iz katerih sem vedno sè zdravo kožo izšel, mej tem, ko je na tisoče mojih tovarišev obležalo. Da si se je naša vojska borila z navdušenjem in hrabro, — ko vedno, — umikati smo se morali zmirom nazaj, — jedino pri Trutenovem vrgli smo sovražnika popolnem nazaj. Kaj je bilo krivo našim nevspehom, ne bodem preiskaval, temuč na kratko bodem omenil o teku, katerega sem zavzel. — Pri Chlumi bil sem ranjen in ujet ter odpeljan v Draždane. Moja rana nij bila nevarna, in sem kmalu toliko okreval, da sem mogel iz postelje, ter sem bil izpuščen, da sem se smel po mestu sprehajati proti danej častnej besedi, da ne bodem skušal pobegniti. — V lepem letnem dnevu sem sedel v prostnem drevoredu, kjer je bilo na stotine ljudij, ki so gledali ujete in ranjene avstrijske vojake. Zamislil sem se, — in v meni so se dvigali spomini na ljube domače kraje, — na Amalijo. Uže je minolo več mesecev, kar nijsem dobil nobenega glasu od nje. — V tem trenutji zadržala je kočija mimo mene — v katerej je sedela elegantna dama. Amalija, —

Dopisi.

Iz Trsta 26. nov. [Izv. dop.] V soboto večer je bila v tržaškej čitalnici veselica, tombola in potem ples. Zbralo se je nekoliko občinstva, ali vendar ne, kolikor bi ga moralo priti. Zakaj so neki tako suhe zabave v tržaškej čitalnici? Saj je v mestu, v katerem samo v sredini brez okolice 30.000 Slovanov živi, to društvo jedino! Zakaj v Trstu sušico trpi? Uzrok je naša narodna lenoba! Vsak le toliko stori, kolikor ga uže sama narodna lenoba k temu opominja. Imamo mnogo narodnih učenjakov. Zakaj ne bi predavanj osnovali? Zakaj ne bi govorili o raznih strokah pri besedah? Zakaj ne bi toliko ponižali se, da bi na oder stopili in zanetili kako iskrico v trda srca, ki še ne čutijo narodnega gorjá? Zakaj ne bi drugi se podvzivali zbirati dramatične moči okrog sebe in jih podučevati? Vse to bi se dalo in se mora izpeljati, drugače propademo in nasprotniki naši bodo na naših razvalinah praznovali zmago svojega obstanka.

Tržaška mestna čitalnica bi se morala na drugo stališče postaviti; da se samo časniki berejo, to nij zadosti; treba je tudi za socialno življenje skrbeti, igrati v poduk in zabavo, ter blažiti in uriti jezik, kateri je ravno mej našimi gospicami tako zanemarjen, da jih malo zna slovenščino pravilno govoriti.

Bliža se čas nove volitve odbora, takrat si je treba zbrati delavnih močij, katere bodo za narodno stvar več storile. V Trstu bi lahko imeli slovansko dvorano, kakor nikjer drugod; lahko bi imeli svoje gledišče v njej, in za vse potrebe, kjer se prostorov rabi. Ali zaspanost je huda bolezen, posebno pri nekaterih, kateri se je ne morejo nikakor otresti.

Iz Gorice 22. nov. [Izviren dopis.] Mesto okrajnega živinozdravnika bilo je oddano našemu rojaku A. Perku, dosedanjemu živinozdravniku v Volovski. Prav temu g. Perku nij hotel goriški lahonski municipij službe podeliti, ker je Slovenec, moral si je drugam pomagati, a to pa nas temveč veseli sedaj, da je dobil baš on c. k. službo okr. živinozdravnika za goriško, tolminsko ter gradiško glavarstvo.

Ker imamo v Gorici i poštenega narodnega podkovskega konjskega zdravnika g. Ko-

mi je nehote ušla beseda iz ust, in srce mi je jelo glasno tolči. Tudi ona me je pogledala, — toda le za trenotek, in mislim, da me nij spoznala, kajti moje vnanje se je močno spremenilo, lice je bilo blede zbog izgubljene krvi, in očesi ste mi globoko vpali. A ona je bila, nijsem se mogel motiti. Zapustil sem sedež, ter brzimi koraki, kolikor so mi namreč pripuščale moje slabe moči, hitel za kočijo, katero sem videl zaviti v bližnji hotel.

Nekaj minut kasneje objemal in poljubljaj sem svojo Amalijo. Povedala mi je uzrok svojega bivanja v Draždanih. Zvedela je, da sem bil ujet. Skrb in ljubezen do mene jej nijste dale miru, — da je sprosila od očeta dovoljenja, da me poišče v Draždanih, kamor so bili navadno pripeljani avstrijski ujetniki. Pravila mi je, da je zapovedajoči mestni poveljnik nekdanji njen zaročenec major Stenger, — in misleč, da je pohodila njega, bil silno ljubeznjiv z njo, — a ko mu je stanje razjasnila in zahtevala, da jej pove, kje sem jaz, dejal jej je malomarno, da to njega malo briga, — in da jej ne more postreči pri naj-

mela, brata dobro znanega našega stotnika in vojaškega pisatelja Andreja, upamo, da bode sedaj našim živinorejcem ustrezno.

Posebno pa si zapamtimo; „svoji k svojim!“ G. Komelova kovačnica je v čitalničnem dvorišču, tedaj ga priporočam prav toplo vsem domačim posestnikom in trgovcem, ki s konji v Gorico zahajajo. —

Učiteljska služba v goriškej gluhonemici je še vedno prazna, akopram je uže v tretjič s 100 gl. več razpisana. Imeli smo v g. Hobanu in Jugu par izvrstnih močij, a zapustila sta zavod ter čutila se srečnejša na deželi, kjer nij one pedantične komande. Malo več potrpljenja od strani dotičnega vodstva, pa bo še bolje z učiteljstvom i na gluhonemici.

Čitalnica goriška napravi v soboto 24. t. m. plesno zabavo, da ustreže svojim družbenikom. V prihodnjem mesecu pa besedo z igro in petjem — zadnje, če pojde, kajti i pri vsej blagej naši, „slogi“ so vendar nastali kritični pevski časi. —

Moji, oziroma naši, „prijatelji“ oprani in neoprani turkofili so sedaj po zmagah naših vrlih bratov Rusov popolnem potrti ter želno pričakujejo — miru ali pa pomoči kramarske Anglije za obtanek zahajajočega turškega polumesca; star italijanski pregovor pa pravi: „spetta cavallo che l'erba cresce!“

T—e.

Iz Dunaja 22. nov. [Izv. dop.] Od kar ima rusko vojevanje vspeh za vspehom na bojišču zaznamovati, prešel je velik strah v evropske turkoljube. Padeč Karsa, ki je najsičajnejše vojno delo ruske armade v Aziji, je angleške diplomate baje v tolik strah pripravil, da so diplomatje kakor Beaconsfield na mah prišli ob pamet. Turška armada je v Aziji toliko kot uničena; najtrdnjša turška tvrđjava je v ruskih rokah, nad tisoč in zopet tisoč turških vojakov v ruskem ujetništvu, okolo 400 turških kanonov plen ruski itd., in kar je največ vredno: izvrstno organizirane bojne čete, polne zmagovalnega samosvestja, podeče pred soboj prestrašene muselmanske vojake! Armenija bode v kratkem popolnem v ruskej oblasti in celo Carigrad hoče iz azijskega bojišča vzeti — ruska armada (o tem se je baje uže posvetovalo v generalnem štabu v Aziji).

boljše volji. Storil je to iz gole hudobije, — da si bi uže iz dotičnih zapisnikov lahko našel moje ime, — ko bi sicer tudi v istini ne vedel za-me. Ko bi naju srečen slučaj ne pripeljal vkup, — odpotovala bi bila ona brezvspešno v domovino. Toliko nežniše je bilo tedaj najino snidenje. — Ko je prišla ura, o katerej sem moral zopet v lazaret nazaj, zadrževala mi je še Amalija — da si sem jej ugovarjal, da bode takoj drugo jutro napotila se k majorju, da ga bo dobro izpovedala zavoljo njegovega nemoškega vedenja, in zahtevala, da mene prepusti njenemu varstvu. — Sladko in mirno prespal sem to noč, kakor dosedaj še nobene v slavnih Draždanih. Drugo jutro dobil sem od majorja po njegovem adjutantu poročilo, da naj bodem pripravljen, da bodem odposlan v domovino. Vesel sem bil te novosti, dasiravno se mi je malo neverjetna in čudna dozdevala, — posebno, ker nij bilo Amalije k meni, kar mi je za gotovo obljubila. Mislil sem si, major je gotovo Amaliji naznanil, da bodem odposlan domov, — in da me lahko počaka ob določeni uri na kolo-dvoru. To je sicer Amaliji rekel, — kakor

Vse to dela angleškim diplomatom preglavice; magjarski in židovko-nemški turkoljubi padajo iz jedne omotice v drugo.

Se ve da — angleški interesi so zdaj v največjej opasnosti; Anglija, po rusofilih zazibana v trdno prepričanje, da je ruska država po prvih vojnih nevspehah za dolgo potrt, zdramila se je sedaj, a zdramila neprijetno. Ruski zmagovalni hurá-klici done jej na ušesa in ruskih topov grom uveruje Anglijo, in ž nje turkoljube zaveznike, ka je muzelmaanske države moč ob kraji.

Sedaj, ko se dan na dan očitvidneje pokazuje, da je Turčiji nemogoče, dalje se protistavljati ruskim armadam, sedaj, ko dan sklopanja miru in osvobojenja turških Slovanov izpod njih tlačitelja bliže in bliže prihaja, sedaj se hoče angleška kramarija vspeti, sedaj hoče ruskemu orožju „stoj“ klicati! Angleške fraze o nevtralnosti so nakrat dobile očitno vojevit obraz. Angleška nesramnost, in turkoljubo sovraštvo do Slovanov, bodeča stoprav sedaj pokazala se v pravem svojem peklenskem blesku, in ne bilo bi nemogoče, da, ko je Ruska premagala Turčijo, dobode opravka še z drugim sovragom — Angležem. Verjetno nij — ali nemogoče bi ne bilo.

Oikar je počil glas, da hoče Turčija z Rusko separatno o miru dogovarjati se, takoj je šinil infamen anglešk kramar po konci in kar naravnost zahteva, da mora tudi Angleška biti pri sklepanju miru mej Turčijo in Rusko — in sicer, ker to zahtevajo „evropski interesi!“

Tukajšnji nemško židovski listi začeli so tudi prav po angleško-kramarsko gosti ter tudi zahtevajo, da se mora Avstrija protistaviti terjatvam ruskim in tudi naš Magjar hoče svoje pogoje Rusiji diktirati?! Ker je Nemčija za to, da imati Ruska in Turška popolnem prosto roko mej soboj, imenujejo to nemško politiko dunajski židovi „separatno prusko stališče,“ ki naj bi ne prevagalo. Začenjajo pri tem se ve da tudi prav po židovsko nemško-rusko prijateljstvo griziti ter menijo, da bode angleško-avstrijska zveza vsakako jednacomerna (?) nemško ruskej.

Politički položaj je baš sedaj za Avstrijo zelo neugoden. Pravega prijatelja nemamo

tudi, da se naj vsede v isti vlak, kateri se mej 10. in 11. uro odpelje proti Dunaju, tam me bo uže dobila. Na njeno prošnjo, da bi me pustil v poseben kupej, nij hotel vstreči, in se je izgovarjal, da bi to bilo zoperpostavno, da moram kakor drugi potovati pod eskorto. Revica je verjela in odpeljala se ob 11. z vlakom proti Dunaji, — jaz pa sem bil mej tem vtaknen v neko klet, kjer sem moral pričakati noči, da bi bil dalje odpeljan, — ne na Dunaj, ampak v Berlin, in od tod v tvrđjavo Spandau. Vrli major je kombiniral menda tako-le: Premirje bode kmalu skleneno, tega vsiljenca mej tem pošljem v tvrđjavo, ga dobro počrnim ko silovitnika, — od koder mu ne bože tako lahko zopet priti na svitlo. Mej tem jaz odpotujem v Prago, se dam poročiti z Amalijo, katera mi je od očeta uže tako obljubljena, — in potem za moj del ta Muren naj tudi izleze iz ljuknje, v katero sem ga vtaknil.

Gosp. major je naredil račun brez kramarja. Premirje je bilo res kmalu skleneno, in jaz sem bil, ko sem jasno dokazal, da sem vsacega zločina popolnem prost, ter da se je

Avstriji nikjer. Mej Nemčijo in Avstrijo se mnenja tim dalje oddaljujejo; Italijan preži, v jugu se bodré proti nam Bošnjaki, prej navdušeni za Avstrijo.

Od ruske eneržije v vojevanji in diplomaciji odvisela bode na vsak način Slovanov boljša bodočnost! Radovan Perunov.

Domače stvari.

— (Ljubljanski mestni zbor) imadenes 28. nov. ob 5. uri popóldne sejo. Na dnevnem redu so poročila finančne sekcije o raznih blagajnicah, nasvet Regalijev o brvi črez Gruberjev kanal in nasvet občinskih svetovalcev Bürger, Leskovic in Mahr o peticiji na državni zbor gledé znižanja nekaterih novih colnih tarif na konsumne stvari.

— (Pod konje.) Predvčeranjem popóldne sta na koncu frančiškanskega mosta v špitalskih ulicah dva hitro dirjajoča voza: g. Teodorja Lukmana in g. Valentina Češka srečala se in ozke ulice tako zaprla, da je prišla péstunja Reza Rozman z dvema Lednikovima otrokoma, ognivši se Lukmanovemu vozu, pod konje Češkovega voza. Ljudje so hitro njo in štiriletno Lednikovo dekletce izpod konj izvlekli in sta obe le lahko ranjeni. Opasno pa je ranjen Lednikov dve leti stari dečko, ki ga je dekla péstovala: konj ga je baje močno na glavico udaril s kopitom. Nevolja na hitro in lehkomišljeno vozeče v ozkih ulicah je občna. To je v špitalskih ulicah v kratkem uže druga povoznja nesreča.

— (Novo rimsko cesto), trdno izdelano, so našli, — kakor se nam od tukaj piše — na ljubljanskem močvirju mej Škófljico in Pijavo Gorico.

— (Učiteljsko društvo v Celji) bode imelo četrtek 6. decembra t. l. svoj deveti letošnji zbor, h kateremu se častiti udje tega društva uljudno vabijo. Odbor.

— (Tiskovna pravda.) Porotne sodbe se v Ljubljani začno 3. decembra. Prvo obravnavanje se bode vršilo v ponedeljek ob 9. uri dopóldne proti odgovornemu uredniku „Slovenčevemu“, g. Pevcu, katerega c. kr. drž. pravdnštvo toži, da je z nekim konfisciranim člankom „po volitvah“ kalil javni mir in red ter šuntal zoper nasprotno stranko.

premeščenje zgodilo iz golega sovraštva — brez daljne ovire spuščene domov. — Ako in kako se je zagovarjal major zaradi tega samovoljnega čina, ne vem, ker ga od takrat nijsem več videl.

Minulo je leto. Jaz sem v skrbnih rokah Amalije popolnem okreval, dovršil svoje izpite, si pridobil diplomo doktorja filozofije, — in svojo Amalijo.

Nij li vse istina, vpraša Muren svojo so-progo Amalijo in jej ljubeznjivo pogleda v velike plave oči? — Da, odvrne mu ta, sedaj naju nobena spletká več ne loči, in ker so se nama stavile v najinej ljubezni tolike zapreke, — uživava jo sedaj v toliko večjej meri neprikračeno, — in ostaje nama sladek spomin!

Kazalec na uri kazal je uže polu ene v noči; dvignili smo čaše in spraznili jih na dobro zdravje ljubezajive dvojice, profesor Muren je pa klical: „živijo polka française!“

Domov grede ponavljal sem še sam pri sebi besede: „pač sladek spomin!“

— (Samoumorec.) Piše se nam iz Rakitovca 26. nov.: V bližnjem Podgorju se je preteklo noč s cijankalijem zastrupil železniški uradnik, conte St. Bil je iz Trsta prestavljen tija, a uže drugo jutro njegovega bivanja v Podgorji našli so ga pod lopo na kegljišči mrtvega, a pod njim stekleničico z ostanki cijankalija. Kaj je še mladega moža prigralo do samoumora, nij znano. Čudno je pač to, ker je živel v jako ugodnih razmerah. Čul sem, da bodo mrtveca prepeljali na Goriško pokopališče.

— (Nemška klofuta „Laibacher Tagblatt“.) Mi smo včasih uže povedali, da ne poznamo v vsej nemški žurnalistiki bolj neumnega lista, kakor je organ ljubljanskih nemškutarjev. Zdaj to uže vsi pametni Nemci pravijo, katerim v roke pride. Tako piše nemška in ustavoverna „Cillier Zeitung“ sledeče: „(Das „Laibacher Tagblatt“ in Harnisch.) Wir hatten unlängst die Kühnheit, es übel zu vermerken, dass das „Laibacher Tagblatt“ bis in die jüngste Zeit fast in jeder Nr. den gewichtigen Ausspruch that: „Ego vero censeo, die Slovenen müssen in's Irrenhaus.“ Es glich in dieser Richtung thatsächlich dem bereits kindisch gewordenen Cato, nur mit dem Unterschiede, dass der Wunsch Cato's erfüllt wurde, während das „Laibacher Tagblatt“ Gefahr läuft seine Redaktionskanzlei demnachst selbst im neuen Irrenhause aufschlagen zu müssen. Symptome hiezu sind genügend vorhanden. Hier ein Beleg aus der Feder des Herrn Redacteurs Müller vom „Laibacher Tagblatt“. Er schreibt uns unterm 18. d. M. wörtlich: „Ich erwarte von Ihrer Collegialität, dass Sie es in der Folge nicht mehr gestatten, dass das „Laibacher Tagblatt“ in der „Cillier Zeitung“ lächerlich gemacht wird; wenn wieder ein ähnlicher Fall vorkommen sollte, so werde ich das „Cillier Arrestanten-Blatt“ nach Gebühr verarbeiten.“ Durch diese Zuschrift hat sich das „Laibacher Tagblatt“ nach Gebühr lächerlich gemacht, doch nehmen wir gerne die Verantwortung auf uns, damit dem genannten Herrn Redacteur Gelegenheit geboten wird, seinen Arrestantenwitz ebenso oft loszulassen wie seinen Irrenhauswitz, erklären aber schon im vorhinein, dass wir uns in keine Polemik mit ihm einlassen wollen. Schliesslich erachten wir uns verpflichtet die Erklärung abzugeben, dass wir trotz dieser Differenz mit dem Organe der Verfassungspartei in Krain, keineswegs als Vertheidiger der Gegenpartei gelten wollen. Wir verschmähen es nur mit billigen Witzen unsere politischen Gegner zu bekämpfen; der Kampfweise des „Laib. Tagblattes“ ist es zu danken, dass sich in Krain die politischen Gegner thatsächlich in den Haaren liegen und dass das sociale Leben daselbst durch den heftigen Parteihader gänzlich untergraben wurde, während in Cilli und Untersteiermark die politischen Kämpfe sachlich ausgefochten werden, ohne die politische Feindschaft auf das Privatleben zu übertragen. Wir verschmähen es eben dem Privathasse die Feder zu Lügen und Verläumdungen zu leihen.“

Razne vesti.

* (Goveja kuga.) Zadnji ponedeljek so v Češki Lipi pobili na železnici 137 glav goveje živine, ki se je od srbske meje pripeljala in je bilo nekoliko kužnih vmes.

* (Turški ranjeniki) rajše mrjó za ranami, kakor da bi jih pustili izrezavati; pravijo namreč, ako ostanemo vse življenje pokvéke, moral bi nas rediti sultan, ki pa nema za to denarja, ako pak umremo, odprta so nam sedma nebesa s cvetočimi dekleti in vsakršnimi slastmi.

Važno

je naznanilo v denašnji številki Samuela Heckschera star. v Hamburgu. Ta hiša si je radi promptnega in zanesljivega izplačevanja dobitkov tu in v okolici dobro ime pridobila, ter vsacega na denašnji inserat opozorujemo.

Tujci.

26. novembra:

Pri Slonu: Stiene iz Dunaja. — Lengyel iz Kaniže. — Nandor iz Peste. — Kopriva iz Zagorja. — Löwy iz Dunaja. — pl. Steinbüchel iz Trsta. — Wellen iz Dunaja.

Pri Malici: Färber iz Dunaja. — Tschinkel iz Kočevja. — Liebl iz Gradca. — Fuchsberger iz Dunaja. — pl. Langer iz Dolenjskega. — Finck iz Gradca. — Urbančič iz Dvora. — Wagenseil iz Dunaja. — Engelsman iz Brna.

Dunajska borza 27. novembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	63	gl.	35	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	„	55	„
Zlata renta	74	„	30	„
1860 drž. posojilo	112	„	60	„
Akcije narodne banke	813	„	—	„
Kreditne akcije	206	„	50	„
London	118	„	55	„
Napol.	9	„	53	„
C. kr. cekini	5	„	66 1/2	„
Srebro	106	„	30	„
Državne marke	58	„	75	„

Vsem bolnim moč in zdravje brez leki in brez stroškov po izvrstni

Revalescière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezní, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicín in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; zlezlínaduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprevajenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato tilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo, tumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, ožonost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in predajenje; posebno se priporoča za dojenice in je boljše, nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalescière Du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristi in grži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v scaini cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, trganju v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsnih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in član mnogo učenihih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalescière je ozdravila vedle me in nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bome čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalescière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj pacient, ki je uže bolehal 8 tednov za strahnimi bolečinami vnetic jeter, ter ničesar použiti ni mogel, je vsled rabe Vaše Revalescière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalescière ozdravila me je popolnoma strašnih želodčnih in čutnicnih boleznij, katere so me deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalescière je 4krat tečnejša, nego meso, te

se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na oeni, ko pri zdravih.

V plehastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr.; 1 unt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold. Revalescière-Biscuits in pušicah in Revalescière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gl. 50 kr., 24 tas 2 gl. 50 kr., 48 tas 4 gl. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gl. Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallengasse št. 3, kakor v vsah mestih pri dobrih ekarjih in specializiranih trgovcih; tudi razpošilja dunsajska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povzetjih. V Ljubljani Ed. Šar, J. Svoboda, lekar pri „zlatem oru“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnoscherju, v Spijetu pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschu, v Zadru pri Androviču. (151)

Lep klavir,

še dobro obranjen, se prodaje za primerno ceno. Natančneje se izve v slonovih ulicah, v prodalnici št. 46 (nova). (359-1)

V „Narodne tiskarni“ v Ljubljani je izšlo in se dobiva:

VIII. zvezek „Listki“:

Pomladanski valovi.

Roman, spisal I. Turgenjev, poslovenil dr. M. Samec. 8° 17 pol. Cena 60 kr.

Potem

Trije javni govori.

Govorili prof. Fr. Šuklje, Iv. Tavčar in prof. Fr. Wiesenthaler v Ljubljanski čitalnici. 8° 9 pol. Cena 30 kr.

Glavni dobitek ev. 375.000 mark.

Naznanilo sreče.

Dobitke garantira država.

Vabilo za udeležitev

dobitkinih naključeb

od države Hamburg garantirane velike denarne loterije, v kateri se bode gotovo dobilo čez

8 milijonov mark.

Dobitki te koristne denarne loterije, katera obseza vsled naërta samo 85.500 srešk so sledeči: namreč 1 dobitek event. 375.000 mark, specijalno mark 250.000, 125.000, 80.000, 60.000, 50.000, 40.000, 36.000, 6 krat po 30.000 in 25.000, 10 krat po 20.000 in 15.000, 24 krat po 12.000 in 10.000, 31 krat po 8.000, 6.000 in 5.000, 56 krat po 4.000, 3.000 in 2.500, 206 krat po 2.400, 2.000 in 1.500, 412 krat po 1.200 in 1.000, 1364 krat po 500, 300 in 250, 28246 krat po 200, 175, 150, 138, 124 in 120, 15839 krat po 94, 67, 55, 50, 40 in 20 mark in dosepejo čez nekaj mesecev v 7 oddelkih do gotove odločbe.

Prvo dobitkino žrebanje vršilo se bode službeno

dné 12. in 13. decembra t. l.

in velja za-nje

Cela originalna srečka samo 3 gl. 40 kr.

Pol originalne srečke „ 1 „ 70 „

Četrto originalne srečke „ — „ 85 „

in razpošiljam te od države garantirane originalne srečke (nikakor prepovedane promese) proti frankiranej pripošiljavti zneska ali pa proti poštnemu povzetku tudi na najoddaljene kraje.

Vsak udeležnik dobi od mene poleg svoje originalne srečke zastoj tudi originalni načrt v vtisnem državnim grbom in po dovršenem žrebanju pripošilja se takoj vsacemu brez zahtevanja službeni spisek žrebanja.

Izplačevanje in razpošiljanje denarnih dobitkov

do interesentov izvršujem sam direktno in promptno in z najzanesljivejšim molčanjem.

Vsako naročilo more si vsak preskrbeti s poštno nakaznico ali pa priporočeni pismom.

Obrne naj se tedaj vsak z naročilom zaupljivo do

moje firme

Samuel Heckscher sen.,

bankirna in izmenjevalna pisarna v Hamburgu. (329-8)